
Lucie Ledvinová hodlá být lékařkou relaxující s hokejkou

Lucie Ledvinová hodlá být lékařkou relaxující s hokejkou

Původně chtěla být baletkou a tancovat v piškotech. Místo toho, může za to bratr, už devatenáct let běhá po hřišti v krátké sukénce a s podivně zahnutou hokejkou. Seriál *Sportovci UK* dnes přináší setkání s [Lucí Ledvinovou](#), hráčkou pozemního hokeje extraligového „A“ týmu SK Slavia Praha.

Když jdete dělat rozhovor s úspěšnou hráčkou pozemního hokeje, čekáte na tisíckrát vyřčenou otázku – proč si vybrala právě toto sportovní odvětví – podobně „suchou“ odpověď: hraje ho i můj brácha, hrál ho i táta, a tak podobně. Odpověď Lucie Ledvinové zněla podobně, pouze s nepatrným rozdílem: mnohem dříve chtěla být baletkou. Záhy se ukázalo, že bratrovo hraní pozemního hokeje za hostivařský klub tehdy Lucii uhranulo natolik, že rodičům oznámila: chci taky dělat ten sport v chráničích a s tou divnou hokejkou. Bylo jí pět let.

Stejně jako jejímu o tři roky staršímu sourozenci Davidovi, i Lucii se stal domovským klubem HC Hostivař, hrála za něj až do roku 2014. Když patříte k hlavním oporám kádru a klíčovými tvůrcům hry, pak zákonitě musí odněkud přijít „lano“. Přišlo od jednoho z nejúspěšnějších účastníků obou nejvyšších domácích soutěží – týmu SK Slavia Praha. Přijetím nabídky k uskutečnění zásadního kroku ve sportovní kariéře se Lucii splnil jeden velký sen. Dnes v „áčku“ již šestou sezonu hraje na pozici obránce, záložník. „V životě jsem snad ještě nikdy nestála před tak velkým rozhodnutím. V malém sportu, jakým u nás pozemní hokej rozhodně je, je opravdu dost těžké změnit tým,“ vzpomíná Lucie a dodává: „Některé hráčky to mohly vzít jako zradu.“

Jak dále Lucie prozrazuje, nejde pak už jen o to změnit klub, ale v případě extraligového družstva stále dokazovat, že na to máte. Dlouhodobá úspěšnost týmu SK Slavia Praha a skutečnost, že jeho hráčky pravidelně hrají za reprezentaci, jsou výsledkem náročné tréninkové přípravy a nemalých nároků na každého člena „mužstva“.

S usměvavou a pohodu vyzařující Lucii jsme se sešly v její oblíbené kavárně na Tylově náměstí. Přišla na minutu přesně.

Pokud se vám na tom nezdá nic pozoruhodného, pak si dovoluji neřestí: chodit někam včas se jí, jak na sebe sama prozradila, moc nedaří. A to ani na tréninky. V tabulce prohřešků Slavie, kde jsou zveřejňovány výše pokut, už Lucka svůj „záznam“ má; zatím je na padesáti korunách. Asi to s tou nedochvilností nebude až tak zlé...

prozradit jednu z Lucčiných

Jak se dá skloubit vrcholový sport s náročným studiem medicíny?

Ještě v prvním ročníku jsem zvládala jak studium, tak starty za reprezentaci ČR. Pak jsem ale musela uznat, že pokud chci brát medicínu vážně, a to já chci, musím něco oželeť. Teď už jsem tedy „jen“ hráčkou áčka Slavie Praha. I tak je to během sezony dost náročné, ale zatím to jde.

Máme si vás představit, že po dokončení medicíny budete z ordinace od pacientů vybíhat s hokejkou na stadion?
Mně přijde, že pozemní hokej je skvělý relax. Myslím si, že obecně kombinace medicína – sport je super. Ovšem náročná. Zatím ještě nejsem rozhodnutá, jaké specializaci se po konci studií hodlám věnovat. Pohrávám si s myšlenkou, že bych se zaměřila na porodnictví, gynekologii nebo všeobecné lékařství či pediatrii. Ještě mám čas vše zvážit.

V pěti letech jste se rozhodla být hokejistkou. Jak to bylo s touhou stát se lékařkou?

Za to svým způsobem může maminka, je zdravotní setra. Mamka mě, co si pamatuji, brávala často místo školky s sebou do nemocnice. Asi jsem si už tehdy hrála na doktorku, díky mamce jsem tak měla „svou“ opravdovou ordinaci. Rozhodnutí jít na medicínu vlastně bylo splněním velkého holčičího snu.

A v čem vás ovlivnil tatínek?

Když jsem byla malá, tatínek mi často a rád vyprávěl o vesmíru, fyzice a matematice. Bylo to tak poutavé, že jsem se po prvním neúspěchu s přijetím na medicínu rozhodla podat přihlášku na Fakultu jadernou a fyzikálně inženýrskou na ČVUT. Vzali mě. Během prvního roku studií jsem se ujistila, že se musím o medicínu ještě znovu pokusit. Napodruhé to naštěstí vyšlo. Jinak je tatínek IT specialista.

Lucie, pozemní hokej je jeden z mála sportů, kde žena zůstává ženou, protože se hraje v sukních...

To je pravda a velké lákadlo pro diváky (*smích*). Přijde mi, že díky sukni zůstává ve sportu více ženskosti.

Kterých úspěchů si ve své kariéře nejvíce ceníte?

Já mám radost každý rok, když vyhraje Mistrovství ČR. Možná to bude znít trochu namyšleně, ale my jsme fakt pravidelně mistryněmi. Já osobně jsem titul slavila už asi šestkrát... Za tu dobu se tým průběžně několikrát obměnil,

především díky vlně miminek, které přibýly. Teď kádr tvoří mnoho nových mladých holek. Takže získávání titulu rozhodně není automatické, je to pokaždé boj. Proto se pokaždé dokážeme z vítězství náležitě radovat!

Jak tříměsíční pandemie ovlivnila vaše studium a sportovní kariéry?

Co se školy týče, šlo o zvláštní období. Pamatuji si, že když karanténa vypukla, čekala mě za dva dny zkouška. Najednou bylo vše zrušeno. Po zhruba měsíci stráveném doma jsem se rozhodla jít „dobrovolničit“. Z mého pohledu karanténa přinesla pozitiva v souvislosti s distanční výukou. Ukázalo se, že některé předměty je možné zvládnout bez osobní účasti. Ušetřený čas lze efektivněji využít při studiu náročnější látky. Složitější to bylo s praxí. Ale když se celá situace trochu zklidnila, i praktická cvičení jsme v menších skupinkách nakonec stihli absolvovat.

V hokeji nám covid-19 zrušil celou ligu i letní soutěže a kempy. Těšila jsem se, že konečně vyjedu na Pohár mistrů evropských zemí, vždy jde o velkou událost. Měla jsem formu i čas. Bohužel, rok 2020 jako by ani nebyl. Vlastně ani nevím, jestli se bude něco dohrávat a jak to bude s letošním vyhlášením vítěze ligy.

Jaké budou vaše prázdniny?

Předpokládám, že v srpnu se rozjedou hokejové tréninky. Do té doby si budu užívat volna s přítelem a cestování po Česku. Chata, hory, v září bych ráda alespoň na chvíli k moři.

Máte sportovní sny?

Doufám, že se ještě pár let udržím ve Slavii. Pro národák už budu asi po medicíně trošku starší. Uvidíme. Je pravda, že některé hráčky končí s pozemním hokejem až kolem čtyřicítky, takže šanci mám (*smích*).

Lucie Ledvinová (24)

Studentka 5. ročníku na 1. lékařské fakultě UK. Pochází z Prahy. Od svých pěti let se věnuje pozemnímu hokeji. Začínala v HC Hostivař, dnes již 7. sezonu hraje za extraligový klub SK Slavia Praha na postu obránce, záložník. Na

jejím dresu najdete číslo 3. Má za sebou i účinkování v české reprezentaci. Spojení lékařské praxe s hrou pozemního hokeje je podle ní nejlepším odpočinkem. Přeje si, ať jí ještě dlouho vydrží...

[Rozhovor je možné přečíst i v angličtině.](#)